

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2007. április 6.
(nagypéntek)

Cseri Kálmán

PÉTER BUKÁSA

Alapige: Lk 22,54-62

Miután elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte. Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük. Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: „Ez is vele volt.”

Ő azonban letagadta, ezt mondván: „Asszony, nem ismerem őt!” Röviddel ezután más látta meg, és rászólt: „Te is közülük való vagy!” De Péter így válaszolt: „Ember, nem vagyok!” Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: „De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való.” Péter azonban ismét tagadta: „Ember, nem tudom, mit beszélsz.” Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. Ekkor megfordult az Úr, és rátekinített Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, köszönjük, hogy egy munkás napnak a végén elcsendesedhetünk előtted. Köszönjük neked, megváltó Urunk, Jézus Krisztus, hogy ma este különösen is keresztedre, a golgotai kereszten bemutatott kínhalálodra, áldozatodra gondolhatunk. Köszönjük, hogy te olyan pásztor vagy, aki életedet adtad a juhokért. Valljuk, Urunk, hogy nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Mi tudjuk, hogy ezt tetted akkor, amikor még ellenségeid voltunk.

Ragyogtasd fel előttünk ennek a te megváltó, mentő szeretetednek a nagyságát ma este, és ez a szeretet kényszerítsen minket térdre előtted, hogy tudjuk vallani: ó, nagy Királyom, minden kor Királya, egyedül neked vagyunk hálásak mindazért, amit az örök életre nézve szereztél nekünk.

Megvalljuk bűnbánattal, hogy rászorulunk bűnbocsátó kegyelmedre. De köszönjük, hogy kegyelmed jele az is, hogy itt lehetünk. Ajándékozz meg minket igéddel. Tedd egészen személyesen hozzánk szólóvá szavadat, és Szentlelked győzzön meg minket arról, hogy mire hívtál el. Segíts minket,

hogy ne mondjunk le magunkról, de ne elégedjünk meg annyival, amit eddig kaptunk tőled. Szeretnénk igazi tanítványaid lenni, hitelesen képviselni téged mások előtt. Szeretnénk továbbadni azt a kegyelmet és szeretetet, amit eddig kaptunk, és ezután is kapni fogunk tőled.

Kérünk, formálj minket használható eszközeiddé. Te légy itt a középén, és taníts minket.

Ámen.

Igehirdetés

Amit most olvastunk, az nagypéntek hajnalán történt. Előző este fogták el Jézust a Gecsemáné-kertben, és bekísérték a főpap kihallgatási termébe, s hamarosan megkezdődött az ellene indított vallási per. Tanítványai mind szertefutottak, amikor letartóztatták őt, kivéve Jánost és Pétert, akik bejutottak a főpap udvarára. Ott történt ez a szégyenletes eset, hogy Péter háromszor egymásután letagadta, hogy egyáltalán ismeri Jézust.

Hogyan eshetett ez meg, főleg azután, hogy előző este az utolsó vacsora alkalmával Péter így fogadkozott: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe vagy a halálba is?” Jézus csendesen figyelmeztette: „Mondom neked, Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismersz engem.” És ez bekövetkezett. De miért történhetett meg ez egy olyan emberrel, aki három évig együtt volt Jézussal, rajongásig szerette, látta csodáit, hallotta tanításait, és most letagadja, hogy ismerte őt?

Azért fontos, hogy erre a kérdésre világos választ tudjunk adni, mert mindnyájunkat folyamatosan kísért, hogy megtagadjuk Jézust. Sokféleképpen lehet Őt megtagadni. Meg lehet tagadni hallgatással, mellébeszéléssel, szellemeskedő poénkodással. Meg lehet tagadni hozzá méltatlan étellel, vagy azzal a képmutatással, hogy bizonyos látszatot fenntart valaki, de a valóság egészen más. Felsorolhatatlanul sok formája van annak, ahogy egy vallásos vagy akár élő hitű ember megtagadhatja Jézus Krisztust.

Ezért fontos nyomon követnünk, hogy milyen út vezetett Péter esetében a tagadáshoz. Szeretném itt mindjárt az elején megemlíteni, hogy nem szükségszerű, hogy valaki megtagadja Jézust. Ugyanolyan körülmények között, hasonló támadások alatt, azonos kísértésektől körülvéve sem tagadja meg mindenki Őt. Ezért kell tudnunk, hogy mi az, amire vigyázhatunk, mikor lehet nemet mondani, milyen lépések vezetnek a tagadáshoz, hogy ne tegyük meg adott esetben ezeket a lépéseket.

1. Mindenekelőtt azt kell megállapítanunk Péterről, hogy nagyon magabiztos ember volt. Többször kioktatta Jézust, helyreigazította, amit Jézus mondott. Általában meg volt győződve arról, hogy mindent jobban tud és tesz, mint tanítványtársai. Messzemenően különbnek érezte magát náluk. Erre nézve sok példát lehetne említeni. Távol állt tőle az, amire Pál apostol olyan szeretettel figyelmezteti a filippieket: egymást különbnek tartjátok ti magatoknál. Péter nem ismerte önmagát. Egészen hamis képe volt magá-

ról. Azt hitte, rendben van a kapcsolata Jézussal. Meg volt győződve arról, hogy ő jó tanítvány. Ez az ő bukása intő példa számunkra, hogy vegyük komolyan, amit szintén Pál apostol írt Korintusba: „Aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék.” Mert ez bárkivel előfordulhat. Főleg, aki öntelten, magabiztosan, magát másoknál különbnek tartva él, az nagyokat szokott bukni. Egészen váratlanul elesik, megszégyenül, és szégyent hoz az ő Urára is.

Nem véletlenül mondotta Jézus, hogy aki magát felmagasztalja, megaláztatik. És Péter többször felmagasztalta magát. Azt viszont nem gondolta volna soha, hogy ilyen hitványságra is képes. Az alázat hiánya, az őszinte alázat hiánya és az igaz önismeret hiánya az első lépés afelé, hogy valaki megtagadhatja Jézust.

2. A másik hibája az volt Péternek, ami a bukásához vezetett, hogy azt gondolta, így tisztos távolból is lehet sokáig figyelni, mi történik Jézussal. Ezt olvastuk itt, hogy amikor Jézust elfogták, bekísérték a főpap házába, Péter pedig távolról követte Őt. Máté még hozzáteszi: hogy lássa, mi lesz a vége.

Jézust nem lehet távolról követni. Úgy nem lehet hozzá tartozni, hogy azt észre ne vegyék mások. Egyáltalán ez nem megy sokáig tagadás nélkül, hogy a Péterek elhelyezkednek a lelátón, miközben Jézus a ringben küzd értük is. Ha tanítvány, és ha ott a helye, akkor neki is a ringben kell küzdenie, és nem a lelátóról nézni, hogy mi lesz majd vele. A mi helyünk soha nem a nézőközönségben van.

Péter tulajdonképpen már ezzel megtagadta Jézust, hogy távolról követte, hogy lássa, mi lesz vele. Mert a nyílt Krisztus-tagadás sokszor ilyen hallgató Krisztus-tagadással kezdődik. Az ilyen csendes tagadások előbb-utóbb feltétlenül nyílt tagadásba torkollnak.

Jézus Krisztus tanítványa csak az lehet, aki egyértelműen és mindenki számára nyilvánvalóan vele tart, aki láthatóan hozzátartozik, és aki vállalja Őt minden körülmények között. Kerül, amibe kerül. Így szép elegánsan megbújva, titokban, észrevétlenül nem lehet Jézus tanítványa senki. Aki félszívvvel akarja Őt követni, az hamarosan el fog szakadni tőle, vagy soha nem is tartozott igazán hozzá.

Ez a kísértés ma különösen is fenyegeti azokat, akiknek bármilyen szinten fontos az Úr Jézus. Ezért életkérdés mindnyájunk számára, hogy akinek már van kapcsolata Jézussal, fűzze ezt szorosra, és ápolja naponta, sose szégyellje, hogy az ő ura és megváltója Jézus, és ne jöjjön zavarba, ha kiderül, hogy a világmindenség ura az ő barátja. Mert, aki csak távolról akarja követni, az előbb-utóbb szembe kerül vele.

Ehhez kellett volna egy döntés Péter életében, de ez eddig még nem történt meg. Mert e nélkül a döntés nélkül, átgondolt, megalapozott, visszavonhatatlan döntés nélkül csak udvarias szimpatizáns marad valaki, de nem elkötelezett tanítvány. Aki nem elkötelezett tanítvány, az egy kényes helyzetben, kritikus pillanatban, mint amibe Péter került Kajafás udvarán, menthe-

tetlenül meg fogja tagadni Jézust. A lelátón nem maradhat tanítvány senki, csak a ringben, a szent harcban, a Krisztussal együtt folytatott küzdelemben.

3. A harmadik lépés Péter tagadása felé ez volt, amit így olvastunk: „Amikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült velük együtt.”

Velük együtt. Kikkel? Jézus ellenségeivel? Azokkal, akik már akkor, amikor vallatni kezdték Jézust, elkezdtek őt pofozni, köpdösni, később pedig ezt olvassuk róluk: „eltakarták a szemét, és ezt kérdezték: „Prófétáld meg, ki ütött meg téged!” És sok más szidalmat is szórtak rá.”

Mit keres Jézus állítólagos tanítványa Jézus ellenségei között? Még ha fázik, se annál a tűznél melegedjék, amelyiknél Urának a gyilkosai. Egyáltalán, hogy kerül ő oda? Ki hívta Pétert Kajafás udvarába? Jézus hívta? Nem sokkal előtte Jézus hívta őt valamire, szeretete volna a Megváltó, ha néhány meghitt tanítványával együtt tud harcolni kereszthalála előtti utolsó lelki tusájában. Itt nem számíthatott Péterre. Az első percekben elaludt, és magára hagyta Jézust. Ide viszont őt senki nem hívta. Nem azért van ott, mert Jézus ezt a parancsot adta neki. Hanem miért? Mert az ő nagy szíve vitte oda, mert aggódott a Mesterért. Mert nagyon szeretete Őt — legalábbis azt hitte, hogy ez a szeretet.

Ez a jelenet a nagypénteki eseménysorozatból megrendítő bizonyítéka annak, hogy annyira megromlott a szívünk, mióta Istentől elszakadtunk, hogy még a mi jó szívünk, a legjobb szándékaink is rossz gyümölcsöket teremnek, ha valakinek a szíve nincs ténylegesen és folyamatosan Jézus Krisztus uralma és a neki való engedelmesség alatt. Akkor lehet akármilyen nagy és jó szíve, mint itt Péternek, csak rossz helyre fog menni, és rosszul időzíti a dolgokat, és olyan helyzetbe keveredik előbb-utóbb, ahol kiderül, ki ő valójában.

Mert az, hogy valaki elvileg Jézus tanítványának tartja magát, de a gyakorlatban ott ül, és ugyanannál a tűznél sütögeti pecsenyéjét, mint a világ, Jézus ellenségei, ez a magatartás feltétlenül Krisztus-tagadáshoz fog vezetni. Ezt előre lehet tudni. Ezért mondta meg Jézus Péternek is előre. Amíg ebből a mismás állapotból ki nem lép, nem lesz egyértelmű döntése Jézus mellett, addig nem lesz az Ő eltökélt, elkötelezett tanítványa. Addig mint ingó-bingó zöld fűszál hol erre hajlik, hol arra, és egyszer ki fog mondani valami olyat, amit keservesen megbán, amiről nem gondolta volna, hogy ilyen kijöhet a száján. Képes lesz megesküdni arra, hogy nem ismeri azt a Jézust, akit pedig ennyire szeretett.

Jézus tanítványainak semmi keresnivalójuk nincs Jézus ellenségei között. Isten gyermekeinek nincs közösségük Isten ellenségeivel. Szeretik Isten ellenségeit is annyira, hogy mutatják nekik is a szabaduláshoz, az élethez, a Krisztushoz vezető utat, de nincs lelki közösségük velük. Nem ugyanabban a mezben futballozunk. És ezt komolyan kell venni. Ez nem szeretetlenség, éppen a mentő szeretetnek az egyik táplálója az, hogy tudom, ki hol van, és hogy szeretném a szabaduláshoz elsegíteni.

4. Mert így előbb-utóbb sor kerül a negyedikre, amiről szól ez a történet. Ez pedig az, hogy lelepleződik a valódi énje annak, aki így játszik a dolgokkal, mert ez játék volt, mintha ott lennék a közelében, de azért csak tisztes távolból. Érdekel engem, mi lesz vele, de ott ülök az ellenségeivel együtt, és azonos tűznél melegszünk. Ez előbb-utóbb kíméletlenül kiderül. Lelepleződött Péter igazi énje is. Mert nem döntötte el előtte azt, hogy Jézushoz ragaszkodik, bármi történjék. És akkor jön valaki, a tűz fényénél az arcába néz, és megállapítja: nicsak, ez is vele volt. Ő azonban letagadta, és ezt mondta: „Asszony, nem ismerem őt!”

Ez az a kritikus pillanat, ami eldönti az összes ezután következő eseménynek az irányát. Ebben a helyzetben mit tesz az, aki azt gondolta: Jézus tanítványa? „Ez is vele volt.” Erre mondhatta volna azt is: igen, és akkor mi van? Mi következik ebből? Lehet, hogy semmi nem következett volna, lehet, hogy a haja szála sem görbül meg, lehet, hogy baja lett volna, lehet, hogy ugyanúgy az a szenvedés várt volna rá, mint Jézusra. És az tragédia? Akkor a legjobb társaságba került volna.

Aki Jézus miatt kerül bajba, akinek ugyanabból a szenvedésből utalnak ki, amiben a Megváltót részesíti a világ, az igazán közel van hozzá, és ott van a legnagyobb biztonságban. Ez az egyik legnagyobb kiváltság — ahogy erről később ugyanez a Péter a levelében csodálatosan ír: Milyen kiváltság a Krisztusért szenvedést kapni, mert ez annak a bizonyága, hogy egészen közel van hozzá valaki. Nem beszélve arról, hogy milyen dicsőség követi az ilyen szenvedést. Megint mondom: ehhez egy előzetes döntés kellett volna. Ne azt mondja: nem ismerem Őt, hanem azt: igen, persze, én is az övéi közül való vagyok. Bármi lesz is ennek a folytatása.

Ebből a döntésből következett volna az eltökéltség és az éberség. Jézus nem véletlenül figyelmeztette tanítványait éppen a Gecsemáné-kertben. „Legyetek éberek (így is fordítják néha: vigyázzatok), imádkozzatok, és ne menjeteK bele a kísértésbe, mert lehet, hogy a lélek kész, de a test erőtlen.” (Mt 26,41).

Pontosan ez volt itt a helyzet. Ennyire igaz Jézusnak minden szava és minden figyelmeztetése. A test, vagyis az Isten nélküli természet ösztönösen védekezik minden Jézusért vállalt szenvedés ellen. Ha nincs felette az értelem és a hit kontrollja, akkor menthetetlenül a lejtőre viszi az áldozatot. Péter lejtőre került. Először csak azt mondja: „Asszony, nem tudom, mit beszélsz”, aztán letagadja, hogy ismerte Jézust, harmadszor már esküvel erősíti meg ezt a hazugságot. Egyre lejjebb a lejtőn.

Az ilyen kritikus helyzetekben mindnyájunkból az jön felszínre, ami valójában bennünk van. Sok mindent lehet rejtegetni egy ideig. Megtanulunk viselkedni, sokszor már magunk sem tudjuk, mi van a szívünk mélyén. De egy-egy ilyen kritikus helyzet felszínre hoz mindent.

A felszín Péternél is nagyon szép volt. Rajong Jézusért, félti a szenvedésektől. Ott van benne egy csomó jó szándék, jóindulat, öntudatosság, önért-

zetesség, és amikor ez a helyzet lerántja a leplet, akkor kiderül, hogy a valóság: önféltés, hazugságra és megalkuvásra való készség, árulás, gyávaság, tagadás.

Ezt ő sem tudta magáról. Éppen ideje volt, hogy megtudja. Ennek a büszke embernek nagyon nagy szüksége volt arra, hogy belásson végre saját szíve mélyére is, és ne hitegesse magát azzal, hogy ő az, akinek látszik, hanem ő valójában ez, akinek most megmutatta magát. Jézus ezt előre tudta, és mégsem dobta őt ki a tanítványi körből, és még most sem dobja ki.

5. Meg lehet-e állni ezen a lejtőn? „Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.”

Mi menti meg Pétert? Jézus tekintete és Jézus szava.

Először az Ő tekintete. Jézust bent vallatják, pofozzák és szembeköpdösik. Eközben van figyelme arra, hogy mit csinál kint a kedves tanítvány. Amikor harmadszor is elhangzott a tagadás, Jézus megfordul egy pillanatra, és megkeresi Péter tekintetét. Találkozik a tekintetük. Nem azt mondja Jézus, hogy egy ilyen piszok alakra rá sem nézek többet, hanem mentő tekintettel keresi meg őt, mielőtt a lejtő aljára ér, és összetöri magát.

Nem tudjuk, mi volt Jézus tekintetében, nem tudjuk, mire gondolt akkor Péter, mert ez nincs leírva. De az le van írva, hogy ennek a tekintetnek kimondhatatlan hatása volt Péterre. Abban a pillanatban eszébe jut Jézus szava, az ige, amit előző este hallott, és amit egyáltalán nem vett komolyan. Sőt meg volt sértődve, hogy vele ilyen keményen beszélnek.

Mit feltételez róla a Megváltó? Nem feltételezett semmit, csak tudta, hogy kicsoda ő valójában. De nem hitte el Jézusnak, amit róla mondott, ahogyan mi sem hisszük el sokszor, amikor bemutat minket magunknak, vagy elénk tartja az ige tükrét, és végre megtudhatnánk, hogy kik vagyunk, és kikből akar minket megszentelt életű, használható tanítványokká tenni. Most azonban látta.

Mivel belelátott végre a saját szívébe, nem lehetett mást tenni, mint sírni. Azt olvassuk, hogy ez a kemény férfiember keserves sírásra fakadt. Mert azon csak sírni lehet, amikor valaki először találkozik azzal a sötétséggel, ami a szívében van.

Jézus ezt előre tudta, mert nemcsak arra figyelmeztette Pétert, amit az imént olvastam, hanem hozzáfűzi még ezt: „A Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited.” (32. v.).

Jézust bent vallatják, ütik, verik, és közben könyörög a hűtlen tanítványért, hogy el ne fogyatkozzék a hite. Erre csak azt lehet mondani, amit az előbb énekelt dicséretünk egyik verse mond: „Ó, mérhetetlen szeretet, csodás hit, amely a kínok zord útjára rávitt!”

Ez történt nagypénteken. Nem a kakas mentette meg Pétert. Az *Ige* mentette meg Pétert. A kakasszó juttatta eszébe, hogy mit mondott Jézus, de nem a kakasszóba kapaszkodott, hanem az előző este hallott igébe, aminek az igaz voltáról most végre meg volt győződve. Az, hogy Jézus még mindig a szemébe néz, szemmel tartja őt, és Jézus szava igaz, és annak ellenére, hogy tudta róla, hogy ilyen, mégis számít rá, két biztos fogózó volt, amibe belekapaszkodott, és nem csúszott tovább. Képes volt sírni a maga állapotán. És aki képes sírni végre azon, hogy ő ilyen, amilyennek Jézus bemutatja, annak a számára van kegyelem, és van új kezdés.

Mert éppen ez mutatja meg számunkra, hogy mi volt Jézus nagypénteki kereszthalálának a valódi oka és célja. Az volt az oka, hogy ilyenekké lettünk. Ilyen mélyre süllyedtünk. Ennyire nem ismerjük magunkat. Képesek vagyunk áztatni önmagunkat évtizedeken keresztül, és azt gondoljuk: valóban olyanok vagyunk, mint ami a felszínen látszik. A régebbi időkben megtanították viselkedni az embert, ma meg viselkedés nélkül, nyersen adja önmagát mindenki, s így pusztítjuk egymást, és hagyjuk figyelmen kívül Istent. És az egész emberiség csúszik lefelé ezen a lejtőn.

Ez az oka annak, hogy Jézusnak meg kellett halnia. Mert ezen mi magunk nem tudunk változtatni, nincs mibe kapaszkodni, nem tudjuk egymást megtartani, csak az érettünk meghalt Jézus tud segítséget adni. De Ő tud. Olyan segítséget, hogy amikor feltámadása után külön beszélt Péterrel négyszemközt, nem is említette ezt a gyalázatos tagadást. Hiszen Péter ezen keservesen sírt. A megbánt bűnt nem emlegeti Jézus. De háromszor kérdezte meg tőle: szeretsz-e engem? Egyszer szinte provokálta a régi Pétert: jobban szeretsz-e engem, mint a többiek – mert ő mindig mindent jobban tudott. És nem mondja Péter, hogy jobban, hanem azt mondja: Uram, te mindent tudsz. Te tudod, hogy szeretlek téged. Az élete végén kész volt vértanúhalált halni Jézusért. Ekkora változást tud elvégezni a Megváltó szeretete és kegyelme akármelyikünkben. Ez volt az Ő halálának a célja.

A hagyomány szerint Péter azt kérte: fejjel lefelé feszítsék keresztre, mert nem méltó arra, hogy úgy haljon meg, ahogy az ő Megváltója. Ez lett a büszke, mindent tudó Péterből. Ehhez hasonló változást tud elvégezni Isten igéje és Szentlelke bármelyikünk életében. Csak ehhez fontos, hogy hagyjunk fel ezzel a magabiztos önteltséggel, ami őt jellemezte.

Ehhez fontos, hogy ne kísérletezzünk azzal, hogy tisztos távolból, mint-ha hozzá tartoznánk, csak ne legyen belőle bajom, mert ezt nem hívják tanítványságnak. Ez nem jelent védelmet, mert védve csak az van, aki Jézus közelében van, és vállalja Őt. Ne kísérletezzünk azzal sem, hogy velük együtt sütögetjük a pecsenyét, hanem keressük az Ő tanítványait és Isten gyermekeit. És vegyük komolyan azt az ígét, amit nekünk mond. Akár ezt is, amit ma este mond.

Nem megsértődni kell, ha Isten tükröt tart elénk, és bemutat önmagunknak, hanem hálát adni, mert ebben az mutatkozik meg, hogy még mindig

nem mondott le rólunk. Azért szembesít önmagunkkal, hogy ne maradjunk ilyenek. Aki engedi, hogy Isten Szentlelke egészen újjáteremtse őt, vágyik erre, kéri ezt, így olvassa és hallgatja az igét, az lesz igazán tanítvány. Az fogja hitelesen képviselni ezt a jézusi szeretetet, az Ő igazságát, az Ő tisztaságát ebben a világban.

Nem szükségszerű elbukni. Egyáltalán nem szükségszerű, hogy mindenki eljusson előbb-utóbb a tagadás valamilyen formájához. Lehet győzelmes életet is élni. Jézus azért halt meg, és azért támadott fel, hogy nekünk a kísértések között is győzelmet adjon, megtanítson arra, hogy mikor és mire kell egyértelmű nemet mondani, de ezt csak akkor fogjuk tudni, ha előtte neki mondtunk egyértelmű és visszavonhatatlan igent. Ezt a döntést követik a hívó emberek életében a csodák. Az ilyen tanítványok használhatók ebben a világban, amelyekben a többség mindenféle elkötelezettségtől fél. Ezért van ilyen sok bizonytalan ember, aki külső és belső bizonytalanságok között szenved. Ebben a világban akar Jézus az Ő eltökélt tanítványaivá formálni.

Az is az Isten kegyelme, hogy Ő egyben látja az életünket. Jézus nemcsak azt a szeletét látta itt Péter életének, hogy most megtagadta Őt. Ő tudta, hogy miért hívta el, miből hívta ki, mire hívta el, és kivé fogja formálni. Ő ezt az egészet nézi. Jó lenne, ha megtanulnánk tőle ugyanezt a szemléletet. Nemcsak a pillanat alapján ítélni, általában tévesen, hanem hosszabb távon gondolkozni, a láthatatlanokat is komolyan venni, és így értékelni a magunk életét és másokét is.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk azért, hogy néha magad rántod le a leplet, és segítesz el igazi önismeretre bennünket. Bocsásd meg, hogy annyira hozzászoktunk a kozmetikázáshoz. Lassan már magunk sem tudjuk, kik vagyunk mi a szívünk mélyén valójában. Egyedül te tudod igazán. Köszönjük, hogy ennek ellenére szeretsz minket.

Köszönjük, hogy nemcsak azt látod, hogy most milyenek vagyunk, hanem azt, hogy kikké formálódunk a te szereteted melegében, a te igéd és Szentlelked újjáteremtő hatalma által. Ébressz a szívünkben vágyat erre. Ajándékozz meg minket egészséges elégedetlenséggel. Azzal a vággyal, hogy azokká legyünk minél előbb, akikké teremtettél, hogy arra használhass minket ebben az egyre sötétebb világban, amire te akarsz, hogy tudjunk valóban a világ világosságává válni.

Köszönjük, hogy kereszthaláloddal és feltámadásoddal lehetővé tetted ezt. Segíts erről most őszintén beszélnünk veled ebben a csendben.

Ámen.